

— Ἄ! διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ, κύριε, θέλω νὰ ὑπάγω πεζός...

— Ἐξηγήθητέ μοι λοιπὸν ἀπὸ τί πα-
ρακινεῖσαι νὰ μὲ ζητήσης αὐτό...

— Κύριε... διότι... πρὸ δύο ἡμε-
ρῶν... ὅτε διεβαίνομεν ἀπὸ τὴν ὁδὸν
τοῦ ἁγίου Μαρτίνου... εἶδον τὴν μητέ-
ρα μου νὰ ἐξέρχεται ἀπὸ τὴν οἰκίαν ὅ-
που ἐργάζεται... ἐβιάζετο... ἔτρεχε
γρήγορα διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν οἰκίαν
μας συγχρόνως μὲ ἐμέ... ἀλλ' ἡ δυσ-
τυχὴς μητέρα μου ἐβράχη πολὺ... καὶ
ἐγὼ δὲν ἤμπορῶ νὰ πηγαίνω μὲ τὴν ἄ-
μαξαν, ἐν ᾧ ἡ μητέρα μου πηγαίνει πε-
ζή... καλλίτερα θέλω νὰ βρέχωμαι
καὶ ἐγὼ ὥς βρέχεται ἡ μητέρα μου...

Ὁ διευθυντὴς λαμβάνει τὸ παιδίον
εἰς τὰς ἀγκάλας του, τὸ φιλεῖ τρυφε-
ρῶς, καὶ τὴν ἰδίαν ἡμέραν τὸ φέρει αὐ-
τὸς εἰς τὴν μητέρα του, εἰς ἣν διηγεῖται
ὅσα τῷ εἶπε τὸ παιδίον, προσθέτων. —

Ἐχετε καλὸν υἱόν, κυρία· θὰ προσπα-
θήσωμεν νὰ καταστήσωμεν αὐτὸν καλὸν
ἐπιστήμονα, ὅπως μίαν ἡμέραν ἀποκα-
τασταθῇ καλῶς· διότι τότε βεβαιώθητε
μόνον τοῦ μέλημα θὰ εἶναι πῶς νὰ κα-
ταστήσῃ ὑμᾶς εὐτυχῇ.

Ἀφίσωμεν λοιπὸν τὰ παιδιά νὰ πη-
γαίνωσι μὲ ἄμαξαν εἰς τὸ σχολεῖόν
των, καὶ ὅταν ἀκόμη εἶναι βέβαιον ὅτι
ἀργότερον οὐδέποτε θὰ κατορθώσωσι ν'
ἀποκτήσωσιν ἰδικήν των.

(Κατὰ τὸν Paul de Kock.) Ν. Γ. Π.

ΚΕΜΑΔΟΣ ΘΗΡΑ ΕΝ ΑΦΡΙΚῃ

ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ DAUMAS.

Ἡ θήρα τῆς κεμάδος δὲν εἶναι ὥς ἡ
τῆς στρουθοκαμήλου, ἐπιχείρησις ἐπι-
κερδὴς ἅμα καὶ κοπιώδης, ἀλλ' ἄσκη-
σις, παιδιὰ, μέσον διασκεδάσεως μᾶλ-
λον, ἐπειδὴ ἡ κεμάς μόλις ἐνὸς, ἐνὸς
καὶ ἡμίσεως φράγκου τιμᾶται, καὶ ὁ
ἄραψ διὰ λείαν τοσοῦτον εὐτελοῦς ἀ-
ξίας δὲν θὰ παρασκευάσῃ, περιαγάγῃ
καὶ κουράσῃ ἵππον, διακινηθεῖν οὕτω

τὴν ἀπώλειάν του ὡς συχνὰ συμβαίνει
εἰς τὸ κυνήγιον τῆς στρουθοκαμήλου.

Ἄλλως τε εἰς τὸ κυνήγιον τοῦτο τὸ κύ-
ριον ἔργον οὔτε εἰς τὸν ἄνθρωπον οὔτε
εἰς τὸν ἵππον ἀνήκει, δι' οὓς, ἀκριβῶς
εἰπεῖν, περίπατος εἶναι μόνον, ἀλλ' εἰς
τὸν θηρευτὴν κύνα, τὸν ἕτερον τοῦτον
τοῦ εὐγενοῦς ἱππέως τῆς ἐρήμου σύν-
τροφον, εἰς ὃν δὲν θὰ βραδύνω νὰ ἐνα-
σχοληθῶ.

Ἄλλ' ἐὰν ἡ κεμάς ἔχει τοσοῦτον μι-
κρὰν τιμὴν, προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι γι-
νώσκεται ὅτι δὲν εἶναι σπανία. Παντα-
χοῦ, πρὸ πάντων ὅμως εἰς τὸ Σεσουῦ, εὐ-
ρίσκεται ἡ σίνα ἥτοι ἡ μικρόσωμος
κεμάς, εἰς τὸ Τέλλ καὶ τὸ ὄρος Ἀδεμι
ἡ μεγαλοσωμοτάτη, καὶ ἡ ῥίμα, ἥτοι
ἡ μεσαίου μεγέθους, ἐν τῇ Σαχάρα,
ἀναγνωριζομένη ἐκ τῆς λευκότητος τῆς
κοιλίας καὶ τῶν σκελῶν καὶ τοῦ μήκους
τῶν κεράτων. Ταξειδεύουσι δὲ κατὰ ἀγέ-
λας ἐκ τεσσάρων, πέντε, δέκα, εἴκοσι,
τριάκοντα καὶ ἑκατὸν, ἐνίοτε δὲ, ἡ μᾶλ-
λον συχνότατα, εὐρίσκονται διακόσιαι
καὶ τριακόσιαι συνηνωμέναι, ὥστε μα-
κρόθεν ὁμοιάζουσι πρὸς ὄμιλον φυλῆς
μεταναστενούσης. Ὀνομάζεται δὲ ἡ ἀγέ-
λη τῶν κεμάδων τ ζ ε λ ί β α.

Τὸ κυνήγιον τῆς κεμάδος δὲν εἶναι
ἀποκλειστικῶς τῶν ἱππέων τέρψις, διότι
κατὰ τὰς μεταναστεύσεις ἐκείνας τῶν
φυλῶν τὰς καθ' ἐκάστην ἀνανεουμένας
εἰς τὴν Σαχάραν, ἅμα τοῦ στρατοπέδου
στηθέντος παρά τινι πηγῇ ἢ ποταμῷ,
οἱ θηρευταὶ ἀναχωροῦσι καθ' ὁμάδας,
φροντίζοντες νὰ βαδίζωσιν ἐναιτίον τοῦ
ἀνέμου, ἐπειδὴ, λίαν ἀνεπτυγμένην ἔχου-
σα ἡ κεμάς τὴν ὁσφρησιν, θὰ ἔφευγεν
ἀμέσως ἅμα ὁ ἀῆρ ἥθελε τῇ φέρει ὁσμήν
ἀνθρώπου.

Ὁ κυνηγὸς προχωρεῖ κρυπτόμενος ἀπὸ
θάμνου εἰς θάμνον καὶ ἐκ διαλειμμάτων
ἀπομιμούμενος τὴν φωνὴν τῆς κεμάδος,
τὴν ὁποίαν ἴσταμένην καὶ πανταχόθεν
παρατηροῦσαν πρὸς ζήτησιν τῆς ἀποπλα-
νηθείσης συντροφου, ὁ κυνηγὸς κατα-
φθάνει πλησιέστατα· τότε δύναται ἡ
κεμάς νὰ τὴν ἴδῃ, ἐν τούτοις δὲν φεύ-
γει. Εἰς κατάλληλον ἀπόστασιν πυρο-

βολεῖ, σπανίως ἀστοχῶν καὶ μὴ βασκα-
νία τις ῥιφθεῖσα ἐπὶ τοῦ ὅπλου του τῷ
προξενήσει βραδεῖαν ἐκπυρσοκρότησιν
ἢ τὸν ἐμποδίσῃ καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν
νὰ ἀναχωρήσῃ.»

Ἄμα τῷ κρότῳ τῆς πυρίτιδος ἅπασα
ἡ ἀγέλη φεύγει δρομαίως μετὰ μίαν δὲ
ἢ μίαν καὶ ἡμίσειαν λεύγαν ὁ τρόμος
διασκεδάζεται, ἡ ἀνάμνησις τοῦ αἰτίου
τοῦ ταραγμοῦ τῶν ἐξαλείφεται, καὶ ἵστα-
ται ὅπως βοσκήσῃ ὡς πρότερον.

Ὁ ἀληθὴς κυνηγὸς εἶναι ῥωμαλέος,
ἀκούραστος ὁδοιπόρος, ἐννοῶν ἐκ πεί-
ρας τὴν θέσιν ἐν ᾗ ἡ ἀγέλη θὰ σταμα-
τήσῃ, πρὸς ἣν σπεύδει, ἐνεδρεύει καὶ
ἀνανεοῖ τὸ κυνήγιον, οὕτω δὲ κατὰ τὸ
διάστημα τῆς ἡμέρας, δύναται νὰ φο-
ρεύσῃ τρεῖς ἢ τέσσαρας κεμάδας, ἅς οἱ
φίλοι ἢ ὑπηρέται αὐτοῦ θὰ ἀναλάβωσι
καὶ σεμνυνόμενοι θὰ μεταφέρωσιν εἰς
τὸ στρατόπεδον.

Τὸ ἔαρ, συλλαμβάνουσιν ἐνίοτε ἐν
μῇ πρωΐᾳ 12 ἢ 15 ἐκ τῶν μικρῶν
(τζεδί) ὅταν κοιμῶνται εἰς τὸ ἄλφα,
τρεφόμενα ἐκ τοῦ γάλακτος τῆς μητρός
των, ἥτις ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὰς κα-
ταδηλοῖ.

Θήρα δι' ἱππῶν. Δὲν εἶναι ὁμῶς
ἡ διασκέδασις αὕτη τοῦ ἐπιφανοῦς ἀν-
θρώπου, τοῦ εὐγενοῦς· οὗτος ἐπιτρέπει
ἐαυτῷ τὴν ἱππηλασίαν μόνον.

Δώδεκα ἢ δεκατρεῖς ἱππεῖς ἐκστρα-
τεύουσι φέροντες, σκηνὰς, τροφὰς, ἐπτὰ
ἢ ὀκτὼ θηρευτικούς κύνας, καὶ διευθύ-
νουνται πρὸς τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον συ-
νήθως αἱ κεμάδες διατρίβουσιν.

Εἴτα βαδίζουν τυχαίως μέχρις οὗ
φανῇ ἀγέλη τις κεμάδων, ὅτε διευθύ-
νουνται πρὸς αὐτήν, ὅσον ἔνεστι διὰ τῶν
δένδρων καὶ ἀνωμαλιῶν τοῦ ἐδάφους
ἀποκρυπτόμενοι. Φθάσαντες εἰς ἀπό-
στασιν τετάρτου σχεδὸν λεύγας οἱ ὑπη-
ρέται, οἵτινες ἀδήγουν τοὺς κύνας διὰ
κυνακτοῦ σφίγγοντες συνάμα τὸ στόμα
αὐτῶν ὅπως ἐμποδίζωσι τὰς ὀρμητικὰς
ὕλακας τῶν, πεζεύουσι καὶ τοὺς ἀπολύ-
ουσι. Ἄμα λυθέντες φεύγουσιν ὡς βέλος,
τῶν Ἀράβων παρορμαύντων ἔτι διὰ τῶν
κραυγῶν καὶ τῶν πυρετωδῶν ἐπικλή-

σεων ἀδελφέ μου! ἀφέντη! φίλε μου!
ἐδῶ εἶναι!»

Οἱ δὲ ἱππεῖς ἀκολουθοῦσι μὴ σπεύ-
δοντες, δι' ἀνέτου κάλπης, προσπαθοῦν-
τες μὴ χάσωσι τὰ ἵχνη· μετ' αὐτοὺς ἔ-
πονται αἱ ἀποσκευαί.

Οἱ θηρευτικώτεροι κύνες μόνον μετὰ
δρόμον δύο ἢ τριῶν λευγῶν φθάνουσιν
ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀγέλης, καὶ τότε ἔχει
ἀληθῶς τὸ θέαμα περιπετείας καὶ ἐν-
διαφέρον. Ὁ γενναῖος κύων ἐκλέγει τὸ
κάλλιστον τῆς ἀγέλης ζῶον καὶ ὀρμᾷ·
τότε ἡ μάχη ἄρχεται, μάχη ὠκύτητος
καὶ δεξιότητος· ἡ κεμὰς περιστοέφεται,
πλήττει ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ, σκιρτᾷ
πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, πρὸς τὰ ὀπισθεν,
πη' ἂ ἀκόμη καὶ τοῦ κυνὸς ἄνωθεν,
προσπαθεῖ ποτὲ μὲν νὰ ἀποπλανήσῃ
αὐτὸν τῶν ἱχνῶν του, ποτὲ δὲ νὰ τὸν
πλήξῃ διὰ τῶν κεράτων της, πάντες ὁ-
μῶς οἱ ἐξελιγμοὶ της δὲν θὰ τὴν σώσωσι,
ὁ ἐχθρὸς της ἀκούραστος καὶ διάπυρος,
τὴν καταπιέζει. Ἄμα καταληφθεῖσα
βρωμᾶται καὶ ἐκβάλλει γοερὰς φωνὰς,
αἵτινες εἶναι αὐτῆς μὲν τὸ ἐπιθανάτιον
ἄσμα, τὸ ἐπινίκιον δὲ ἐκείνου, ὅστις
διὰ μιᾶς ὀπισθεν τῆς κεφαλῆς δῆξεως
θραύει τοὺς σπονδύλους αὐτῆς.

Ἡ κεμὰς πίπτει καὶ ἀκίνητος κατὰ-
κεῖται ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ νικητοῦ
αὐτῆς, μέχρις οὗ φθάσωσιν οἱ κυνηγοί,
οἵτινες ἀμέσως ἀφαιμάσουσι τὸ ζῶον
εἰσέτι ζῶν.

Ὅμως, ἅτε πᾶς ἀληθὴς πιστὸς ὀφεί-
λει νὰ φυλάττῃ τοὺς κανόνας, καὶ ἐ-
πειδὴ ἐνίοτε μόλις μετὰ ὥραν ἀπὸ τῆς
πτώσεως τῆς κεμάδος φθάνουσιν, πρὶν
ἀπολύσωσι τοὺς κύνας δὲν λησμονοῦσι
νὰ ἐκφωνήσωσιν: «Μπὶ-ἔσσεμ Ἀλλάχ!
'Αλλάχ ἀκμπέρ.» (Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ
Θεοῦ. Ὁ Θεὸς εἶναι μέγιστος.) Ἐπειδὴ
ὁ προφήτης εἶπεν: «Ὅτε ἐπεκαλέσθης
τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ ἀπολύσας τὸν κύνα
σου, εἰάν σοι διεφύλαξεν οὗτος τὸ θή-
ρευμα, καὶ τὸ εὖρες εἰσέτι ζῶν, ἀπό-
σφαξον αὐτὸ ὅπως τὸ καθαγνίσῃς,¹ εἰάν

¹ Ὅπως ἡ καθαρσις ἢ πλήρης, πρέπει ὁ οἰσο-
γάρος, ἡ τραχεὴ ἀρτηρία καὶ αἱ δύο τραχιεῖς
νὰ ἀποκοπῶσιν.

δὲ νεκρὸν καὶ μὴ καταβροχθὲν ὑπὸ τοῦ κυνὸς σου, δύνασαι νὰ τὸ γευθῇς.»

Ἐκ λήθης μὲν παραληφθείσης τῆς ἐπικλήσεως ἡ ἄγρα ἐσθίεται, οὐχὶ ὅμως καὶ ὅταν ἐθελουσίως.

Οἱ καλοὶ ἵππεῖς, οἱ κύριοι τῶν καλλιτέρων λαγωνικῶν ἐπαναλαμβάνουσι τὴν θήραν, καὶ μόνον τὴν ἐσπέραν καὶ ζῶα καὶ ἄνθρωποι ἀναπαύονται.

Τὴν κεμάδα τρώγουσιν οἱ κυνηγοὶ ἄλλοτε μὲν ἐκεῖ ὅπου ἔχουσι στρατοπεδεύσει, ἄλλοτε δὲ ἐπιστρέφοντες, τὴν ἐπαύριον, εἰς τὴν κώμην, πέμπουσι τοὺς καρποὺς τῆς θήρας τῶν εἰς τοὺς συγγενεῖς, τοὺς φίλους τῶν, καὶ τότε τὰ δῶρα ταῦτα γίνονται ἀφορμὴ ἐστιάσεων καὶ οἰκογενειακῶν ἐορτῶν, καθ' ἃς ἡ σὰρξ τοῦ ζώου τούτου, λίαν ἀγαπητὴ τοῖς Ἀραβῶν, ἀποτελεῖ τὴν κυρίαν τροφήν.

Ὁ χειμὼν εἶναι ἡ ἀληθὴς τοῦ κυνηγίου τῆς κεμάδος καὶ αἰγάγρου ἐποχὴ, ἐπειδὴ ἡ γῆ, διαβρεχομένη ὑπὸ βαγδαίων βροχῶν, βραδύνει καὶ κωλύει τὸν δρόμον αὐτῶν, ἐν ᾧ ἀφ' ἐτέρου οἱ ἵπποι καὶ οἱ κύνες εὐρίσκουσιν ὕδωρ πανταχοῦ.

Ἐν χιόνι δὲ ὅταν ὁμὰς ἀράβων πέσῃ ἐπὶ ἀγέλης κεμάδων, προξενεῖ ἀληθὴ σφαγὴν. Τότε μὴ δυνάμεναι νὰ τρέξωσι καὶ πεινῶσαι εὐκόλως καταφθάνονται, δι' ὃ εἰς ἄνθρωπος φορεῖται 10 καὶ 15 ἐνίοτε.

Διὰ τὴν θήραν τῆς κεμάδος φοροῦσιν οἱ Ἀραβες 5 βουρνούζια, ὑποδήματα, ἐμβάδας, καὶ φέρουσι τὸ ἐπίστρωμα τοῦ ἵππου ὑπὲρ τὸ ἐφίππιον.

Ἡ κεμάς κυοφορεῖ δις τοῦ ἔτους, τοῦ πρώτου τοκετοῦ λαμβάνοντος χώραν περὶ τὸ τέλος τοῦ Φεβρουαρίου.

Ἡ παροιμιώδης τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ζώου τούτου καλλονὴ, καὶ ἡ λευκότης τῶν ὀδόντων ἔδωκαν χώραν εἰς ἀρκούντως παράδοξα ἔθιμα· αἱ ἐγκυμονοῦσαι γυναῖκες φέρουσαι ἐνώπιόν των κεμάδα, λείχουσι τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς, πεπεισμένοι ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν τέκνων των θὰ λάβωσι βραδύτεραν τὴν μελαγχολικὴν λάμψιν καὶ ψαύουσιν καὶ τοὺς ὀδόντας διὰ τοῦ δακτύλου ὃν φέρουσιν εἴτα εἰς τὸ στόμα.

Τὰ κέρατα τῆς κεμάδος λεπτυνόμενα καὶ εἰς χρήματα τιμώμενα, χρησιμεύουσιν ὡς καρφίδες, ὅπως συνέχουσιν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τὸ κοσχέλ, τὸ δὲ δέρμα, ἐπιμελῶς κατεργαζόμενον, μεταποιεῖται εἰς μεζοπέδες (προσκεφάλαια), ἐν οἷς αἱ γυναῖκες ἐγκλείουσι τὰ πολυτιμώτατα αὐτῶν.

Μετάφρασις Ν. Γ. ΜΟΣΧΟΒΑΚΗ.

ΒΥΖΑΝΤΙΝΑ ΕΘΝΟΞΗΜΑ

ΥΠΟ

ΤΟΥ ΠΡΙΓΓΙΝΟΣ ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΙΔΟΣ *)

Δημῶδεις πλάναι, ἅπαξ ῥιζωθεῖσαι εἰς τὸν νοῦν τῶν πολλῶν, δυσκόλως ἐξαλείφονται, καίτοι τοῦ ἀνυποστάτου

*) Τὴν προκατεμένην περίεργον καὶ λίαν ἐνδιαφέρουσαν πραγματείαν, παρελάβομεν, ἀδείξας τοῦ συγγραφέως, ἐκ τοῦ ἐντός μικροῦ ἐκδοθησομένου σπουδαιωτάτου συγγράμματος αὐτοῦ περὶ Λέοντος τοῦ Ἀλλαίου. Δημοσιεύομεν δ' αὐτὴν εὐχαρίστως διότι ὁ συγγραφεὺς φαίνεται λίαν ἐντρυφῆς περὶ τὴν ἐραλδικὴν ἐπιστήμην, ἥτις καίτοι τὰ μάλιστα συντείνουσα πρὸς κατανόησιν τῆς μεσαιωνικῆς ἱστορίας, ἔμεινε δυστυχῶς ἀκαλλιέργητος, πολυῶμεν δ' εἰπεῖν ἄγνωστος, παρ' ἡμῖν.

(Σημ. Διευθύνσεως)